

21 oktober 2018

**Jezus: Koning over je leven, je gezin, de gemeente,
de wereld**

Bijbellesing: Handelingen 16, 11-34

Dat was niet niks wat er in die Griekse stad Filippi gebeurde! Lukas, de schrijver van het boek Handelingen, begon het te vertellen als een soort citytrip: *'12En vandaar gingen wij naar Filippi, de eerste stad van dit deel van Macedonië, een kolonie. En wij verbleven een aantal dagen in die stad.'* Nou, dat sprak mij wel aan. Even een paar dagen er tussenuit. Een grote stad bezoeken. Maar wat gebeurde er allemaal in die paar dagen in Filippi! Nou, daar gaat het om in Handelingen 16 en ook in de preek.

We lezen in Handelingen 16 dat het Koninkrijk van God zich uitbreidt, dat Gods Koninkrijk meer en meer terrein wint. Jezus is Koning, zo verkondigde Paulus. Jezus is de HEER van heel de wereld, zo geloofde de eerste christenen. En nu werd Zijn Koninkrijk uitgebreid. Heel Filippi werd er getuige van. Eerst in het klein, in het huis van die zakenvrouw, die tot geloof kwam en al haar huisgenoten daarin meenam. Vervolgens kwam er onrust in de stad, doordat een slavinnetje dat veel geld opbracht door Paulus werd bevrijd van haar gebondenheid, van haar kwade geest. Daar waren degenen die grof geld verdienden aan dat slavinnetje niet blij mee... Ze brachten het volk op de been om die Paulus en Silas eens een lesje te leren. Paulus en Silas werden gegrepen en in de gevangenis geworpen. Maar zelfs daar in die gevangenis brak het Koninkrijk van God door. De donkere kerker veranderende als het ware in een kerkzaal, waar werd gezongen en gebeden. En ook nu kwam er iemand tot geloof, de cipier zelf. Nu, dat is de boodschap van Handelingen 16: *Jezus' Koninkrijk breekt baan. Gaat door. Gaat gezinnen door. Gaat de straten van Filippi door. Gaat zelfs die donkere gevangenis door. Jezus is Koning. Hij verandert mensen. Hij brengt mensen onder Zijn gezag. Hij bevrijdt mensen. Brengt licht in de duisternis. Brengt vrede in alle onrust. Brengt leven in de dood.*

Dat Koninkrijk van Jezus baant zich niet met geweld een weg door de wereld. Zo is het helaas soms wel gegaan in de kerkgeschiedenis, zo moeten wij eerlijk bekennen... Er was zelfs een tijd, ten tijde van Karel de Grote, waarin aan alle mensen in Europa werd gezegd: 'gedoopt worden, of gedood worden, je mag kiezen'. Maar zo heeft God het nooit bedoeld. Nee, het Koninkrijk van God baande zich een weg door de wereld doordat lang geleden enkele eenvoudige vissers en nog een paar mensen gingen vertellen over Jezus. Over Zijn leven op aarde. Over hoe Hij was gevangen genomen, gemarteld en uiteindelijk gestorven door gekruisigd te worden. Over hoe Hij Zichzelf heeft gegeven als een offer voor deze wereld. Maar zij vertelden ook over Zijn opstanding. Zij zijn gaan vertellen dat Jezus de dood heeft overwonnen. Dat Hij de duistere machten heeft verslagen. En dat Hij het nu voor het zeggen heeft op deze wereld. ... Zij zijn over Hem gaan vertellen... en mensen kwamen tot geloof..., tot bekering... Hun leven veranderde. En deze mensen die tot geloof zijn gekomen, zijn het vervolgens ook weer gaan vertellen aan andere mensen. En zo breidde dat Koninkrijk van Jezus Zich steeds verder uit. Raakte de boodschap steeds meer verspreid. Werd Jezus' liefde voor de wereld steeds meer in praktijk gebracht en doorgegeven. Werd Jezus als Koning geëerd, over Hem verteld en Zijn voorbeeld van naastenliefde gevolgd. Eerst in Jeruzalem, want daar was het begonnen. Maar nu dus ook in zo'n buitenlandse stad als Filippi. En straks zelfs in Rome, het centrum van toentertijd. En inmiddels heeft het ook Capelle aan den IJssel bereikt. Want ook hier wordt dat Evangelie, de boodschap over Koning Jezus gedeeld, wordt de Heer Jezus door ons bezongen, wordt er in Zijn Naam

gedoopt. Ook hier heeft dat Koninkrijk van God terrein gewonnen. Ook wij leven van Zijn woorden. Van Zijn liefde. Van Zijn licht in de duisternis van de wereld. Van Zijn leven in onze dood. Van Zijn vergeving en genade. Van Zijn aanvaarding en ontwapende liefde, waar wij ons aan gewonnen geven.

Maar nu even terug naar Filippi....

De stad Filippi was in rep en roer. Omdat er een grote invasie geschiedde? Nee, slechts twee joodse reizigers, Paulus en Silas bezochten de stad en vertelden over Jezus... Hierin zie je al wat het Evangelie, wat het geloof in Jezus, teweeg kan brengen. Om het met een populaire term uit onze tijd te zeggen: het Evangelie van Jezus is *booming*. Het blaast het hele leven op. De stad Filippi staat op zijn kop. Hun economische zekerheden werden omver geblazen. Nu, als er iets is wat een maatschappij onrustig kan maken, dan zijn het de economische cijfers. In de stad Filippi werd het heel erg onrustig..., gespannen... Men gooit die twee mensen die over Jezus vertellen maar in de gevangenis, zodat men hun niet meer kon horen. (Dat is altijd het makkelijkste alternatief, als je iets heel erg lastig vindt: gewoon wegstoppen...) Maar dit zegt al iets van wat er gebeurt, als je Jezus in je leven toelaat..., als je ook in Hem gaat geloven en besluit om Hem tot Koning van je leven te laten zijn: *je leven blijft niet meer hetzelfde*. Je gaat op een heel andere manier kijken naar je leven, naar je economische situatie, naar wat belangrijk is in je leven, je kijkt heel anders naar deze wereld. Zoals een vrouw uit de gemeente mij afgelopen week vertelde: 'Vroeger wilde ik alles, een groot huis, een mooie auto, noem maar op. En nu heb ik genoeg. Nee, geen groot huis en helemaal geen auto zelfs. Maar nu kan ik soms omhoog kijken, gewoon een prachtige lucht zien waar ik zo dankbaar van wordt... en ga ik soms spontaan God danken. Omdat ik in Hem ben gaan geloven.' *Het Evangelie van Jezus is booming: het blaast heel je leven op. Het brengt je ongelooflijk in verwarring... en geeft je tegelijkertijd zo'n geweldige rust. Het brengt al je zekerheden aan het schudden. En geeft je een nieuwe zekerheid.* Ik denk dat God er niet voor niets voor had gekozen om die gevangenis, waar Paulus en Saulus in verbleven, door een aardbeving aan het schudden te brengen. Want dat is nu precies de kracht van het Evangelie van Jezus Christus: het brengt je leven totaal aan het schudden... en het geeft je bevrijding.

Om dat wat concreter te maken, zoomen wij nu even in op die gevangenisbewaarder, die cipier.

Wat is zijn leven in die nacht van de aardbeving aan het schudden gebracht! Het moet voor hem waarschijnlijk aanvankelijk een dag zoals alle andere dagen zijn geweest. Men gaf hem de opdracht om een aantal gevangenen te herbergen. Nu, dat zal wel vaker zo gegaan zijn, denk ik. Het waren er dit keer twee. Joodse reizigers. Maar deze gevangenen waren anders... Ze schreeuwden niet en vloekten niet, toen ze in de kerker werden gegooid...Nee, midden in de nacht zongen ze. *Lofzangen* zongen ze. Ze loofden God. Wat was er aan de hand? ... Nu, dat ontdekte de cipier later in de nacht. Toen die aardbeving de hele gevangenis aan het schudden had gebracht... en de cipier zag dat alle cellen open waren gesprongen... Hij had de schrik van zijn leven. Hij stond te trillen op zijn benen...Niet alleen vanwege de aardbeving, maar vooral ook toen hij die open gevangenisdeuren zag. Dit was het einde van zijn carrière! Alle gevangenen weg! De cipier zal mogelijk gedood worden door zijn chef. Laat hij dan maar het heft in eigen hand nemen. En hij neemt het zwaard en wil zichzelf..., totdat Paulus hem roept. 'Niet doen!' ... Als de cipier licht heeft gevraagd, ziet hij in het donker van de gevangenis dat al de gevangenen nog aanwezig zijn. ... Wat een opluchting! Nou ja – zo vertelt Lukas ons – eigenlijk wordt de cipier alleen nog maar benauwder... Hij beeft en valt op de knieën voor Paulus en Silas. Want wat er nu is te gebeurd..., het is te groot, te onwerkelijk..., hij kan er niet bij...

Het Koninkrijk van God dat zich een weg baant, zet alles op z'n kop. In de duisternis van de gevangenis wordt het licht. En in het licht wordt zichtbaar wie werkelijk gevangen en wie werkelijk vrij was. De gevangenen Paulus en Silas bleken in werkelijkheid vrij te zijn. Zij waren zelfs zo vrij van hun omstandigheden dat zij in hun beroerde situatie konden zingen over God. En de gevangenisbewaarder, die in principe de enige niet-gevangene was, die was ten diepste gevangen. Gevangen in zijn angsten. Gevangen in het hoe-moet-het-nu-met-mij-verder? Gevangen in zijn werk, in zijn toekomst, in zijn vragen, in zijn schuld en schaamte, in zijn falen en zijn onmogelijkheden.

Waar het Evangelie van de Here Jezus wordt verteld en wordt gedeeld, daar kom je tot de ontdekking dat je als mens helemaal gevangen zit: gevangen in je angsten, in je vragen, in je niet-weten, in je moeten-presteren. Je zit gevangen in je beperkingen, in je gevecht met je zelf. Gevangen in schuld en schaamte. Heel de maatschappij scandeert wel het woord 'vrijheid'. Wij roepen dat wij vrij moeten zijn. En: 'jezelf zijn'. En: 'zelf de touwtjes in handen hebben'. Maar wat zitten wij toch gevangen met onszelf... en met de problemen en het kwaad van deze wereld dat boven onze hoofden is gegroeid. ... De Heere Jezus wil ons vrijmaken. Want Hij heeft Zelf die schuld, die schaamte, die onmacht voor ons gedragen. Weggedragen tot op het kruis. Hij ging eraan ten onder... om ons een nieuw bestaan te geven.

En daarover gaat het in de doop, die vanmorgen aan vijf heel jonge gemeenteleden is bediend. Zij kregen het teken en het zegel, het waarmerk... dat ook zij in die bevrijding door de Here Jezus mogen delen..., dat zij aan Hem de werkelijke Koning mogen toebehoren... Zij hebben in de doop de belofte gekregen dat zij in hun leven dat nog helemaal moet ontluiken, dat zij in hun leven die strijd met zichzelf, met hun onvolkomenheden straks, die strijd met onze menselijke schuld en schaamte en falen en angsten en vragen... los mogen laten..., omdat zij losgemaakt zijn. Vrij. Door aan Jezus verbonden te zijn.

Gestorven met Jezus en opgestaan met Jezus, zo vat de Bijbel dat heel kernachtig samen.

Ten diepste gaat het hier in de doop om leven en dood. Zoals een van de doopouders tijdens het doopgesprek zei: 'het is eigenlijk een heel ernstig iets de doop.' Ten diepste gaat het hier in de doop om leven en dood. Zoals het ook in de gevangenis van Paulus en Silas ging het om leven en dood. De cipier stond met een getrokken zwaard omdat hij geen andere mogelijkheid meer zag dan zich van het leven te beroven..., maar op datzelfde moment vond hij het leven. De cipier is op dat moment wel gestorven. Maar niet door zijn getrokken zwaard. Nee, hij is met Jezus gestorven aan zijn oude leven – zijn angsten, zijn falen, zijn onzekerheid en schuld – en hij is in diezelfde nacht opgestaan in een nieuw leven. Een leven met Jezus. Het werd licht voor de cipier. Licht in die donkere, misschien wel half ingestorte gevangenis.

In de doop komen die twee grote werkelijkheden van leven en dood samen. Waar vind je uiteindelijk voor jezelf het leven? In dit leven met alle onzekerheden, kwetsbaarheid en vergankelijkheid? Of in Jezus, Die Zelf het leven is? ... In de afgelopen week werd ik mij dat weer bewust. Ten eerste doordat ik het overlijdensbericht kreeg van een neef van mij, die nog maar in de veertig was. Daarna belde mijn collega uit mijn vorige gemeente en spraken wij over nog een ander overlijden in zijn gemeente, ook van een jong iemand. Mijn collega zei: 'in onze gemeente merk je hierdoor dat het gevoelen leeft dat het in de kerk ergens over gaat.' Inderdaad. Wij zijn hier niet met elkaar wat aan het zingen en elkaar wat overeind aan het houden en troost bij elkaar aan het zoeken. Nee, *wij zien in het licht van Jezus de ernst van leven en dood*. Ook in de doop gaat het om leven en dood. Het leven vinden in Jezus... met Hem opstaan in een nieuw leven..., jezelf daarin oefenen en door je ouders meegenomen worden.... en het leven zonder God loslaten.

De cipier in Filippi is de doopkinderen van vanmorgen voorgegaan. Hij stond met getrokken zwaard. Het kwam voor hem op scherp te staan. Maar hij werd behouden. Hij mocht het leven in Jezus vinden. 'Wat moet ik doen om gered te worden', vroeg de bevende cipier. 'Nu, geloof in de Heere Jezus Christus en je zult gered worden', zo zei Paulus. Geloof in de Heere Jezus Christus. Heel eenvoudig: vertrouw je leven aan Hem toe. Geef Hem je vertrouwen. Geef je over aan deze Koning. Lever je wapens in. En deel in Zijn liefde, Zijn vergeving, in Zijn genade die tot in eeuwigheid genoeg voor je is.

De stad Filippi schudde op haar grondvesten... Want in die twee eenvoudige mensen, Paulus en Silas, was Jezus Christus Zelf gekomen om Zijn Koninkrijk in de stad Filippi te vestigen. En dat wordt zo heel mooi zichtbaar in die twee mensen die gedoopt werden. De cipier, maar ook die Lydia, de purperverkoopster, de zakenvrouw. Zowel van Lydia als van de cipier staat er beschreven dat zij met heel hun huis, met heel hun huishouding werden gedoopt. Gezin, kinderen misschien dus ook, knechten, de huishoudster... allemaal. Hier werd Gods Koninkrijk gebouwd. Hier ontstond een huiskamergemeente, zo zouden wij het tegenwoordig in kerkelijk jargon noemen: een plek waar men met elkaar het geloof deelde en waar Gods Geest werkzaam was. En wat je zie daar prachtige dingen gebeuren, waar Jezus Zijn Koninkrijk sticht. Want Lydia toont bijzondere gastvrijheid. Zij dwingt Paulus en Silas haast om bij haar te blijven en van haar huis gebruik te maken. Zij is zo gastvrij..., precies zoals Jezus Die alle mensen tot Zich liet komen, ongeacht leeftijd, afkomst, status, wel of niet gelovig. De deuren open en je geld en goederen in dienst stellen van je naaste.

En ook bij de cipier zie je dat Jezus het huis van de cipier tot Zijn Koninkrijk terrein heeft gemaakt. Hoe het huis van de cipier tot een stukje van Gods Koninkrijk wordt gemaakt. Want de cipier neemt de gevangenen Paulus en Silas mee naar zijn huis en verzorgt daar hun wonden. De cipier die hen aanvankelijk in de boeien had geslagen en met hun bebloede ruggen op de harde grond had laten creperen, werd tot een barmhartige Samaritaan die de wonden van zijn medemens verzorgde. Hij liet Paulus en Silas aan tafel zitten. Er werd een nachtelijke maaltijd opgediend, een Avondmaal waar gevangenen en gevangenisbewaarder gebroederlijk samen het brood braken. Er waren geen wreedheden meer. Er was geen onderscheid meer. Er was liefde gekomen. Want Christus was gekomen. De Koning Die Zelf gekomen was om ons te dienen.

Nu, ik hoop dat de doopouders, ook zo'n gezin, zo'n huishouden zullen vormen, zoals bij die Lydia en bij die cipier. Want ook in jullie gezin heeft er nu een dooplechtigheid plaatsgevonden. Jullie kindje mag verbonden zijn aan de Heer Jezus, de Koning Die voor ons tot een Knecht is geworden. Ik hoop dat jullie gezin daardoor gevormd en gezegend mogen worden. Dat jullie huis ook een plekje mag zijn, een stukje terrein waar Jezus Koning is. Waar Jezus' aanwezigheid zichtbaar mag worden in jullie gastvrijheid, zoals bij die zakenvrouw Lydia. En waar iets van Jezus zichtbaar mag worden in de liefde en de zorg voor elkaar en voor je medemens, zoals bij de cipier. Dat Jezus' liefde bij jullie zichtbaar is in het delen van je geld en goederen, je eten en drinken, zoals ook bij die cipier. Ik hoop dat jullie huisgezin zo'n plekje mag zijn, een stukje terrein waar Jezus Koning is.

God werkt namelijk niet slechts in individuen: vandaag jullie kindje... en later misschien nog een ander kindje... en daar nog een... Nee, God werkt in gezinnen en in gemeenten, in gehelen. Wees daarom samen met je kindje zo'n gemeenschap, waar Jezus Koning is. Want waar Jezus Koning is, daar is echte gemeenschap, daar wordt het geloof gedeeld, geleefd en voorgeleefd. Daar is de liefde het hoogste doel. Daar krijgt Hij de hoogste eer. Glorie aan God!